

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਆਰ.ਪੀ. ਖੋਸਲਾ ਅਤੇ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ, 11. ਸਾਹਮਣੇ

ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਚੰਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਐਂਡ ਅਦਰਜ਼, -ਜਵਾਬਦੇਹ

L.P.A. 1962 ਦੀ 58-ਡੀ.

21 ਅਪ੍ਰੈਲ 1966

ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ (1954 ਦਾ XLIV) - s. 40(3)-ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ-ਕੀ ਮੁੜ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਸੋਧ ਸਕਦੀ ਹੈ-ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਨਿਯਮ (1955)-ਨਿਯਮ 49 - ਪੂਰਵ-ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ 1960 ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਵਿਆਖਿਆ-ਕੀ ਵੈਧ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ, 1954, ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨੀਤੀ, ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਆਮ ਰੂਪਰੇਖਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਸੰਸਦ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵੀ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 40 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3)। ਇਸ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ-ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ-ਕਿ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਮੰਡਲ ਤਿਆਗ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨਿਕ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਕਈ ਤਰੀਕੇ ਹਨ ਪਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਨਾਲ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਜਾਂ ਸੋਧਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 49 ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ (ਕਮ- ਪੈਨਸ਼ਨ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਨਿਯਮ, 1955, ਇਸ ਲਈ, ਵੈਧ ਹੈ।

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਅਪੀਲ, ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਏ.ਐਨ. ਗਰੇਵਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ, ਮਿਤੀ 24 ਮਈ, 1962, 1960 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ. 537-ਡੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਚੰਦ ਐਸ. ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ

ਐਮ. ਲਾਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ।

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਰਾਇਣ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

DUA, J.-ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਚਾਰ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲਾਂ (ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲਾਂ ਨੰ. 57-ਡੀ, 58-ਡੀ, 1952 ਦਾ 59-ਡੀ ਅਤੇ 1955 ਦਾ 73-ਡੀ) ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ। L.P.A. ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 1962 ਦੀ 58-ਡੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਕੀ ਤਿੰਨ ਅਪੀਲਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਜਾਂ ਡਿੱਗਣਗੀਆਂ। ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥ ਹੁਣ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਹਜ਼ਾਰਾ, N.W.F.P, ਜੋ ਹੁਣ ਪੱਛਮੀ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤੋਂ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਰਤ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਪਿੰਡ ਤਿਹਾੜ ਵਿੱਚ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸ ਗਿਆ। ਉਹ ਪੱਛਮੀ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੀ 4 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਅਤੇ 9-1/2 ਯੂਨਿਟਾਂ ਲਈ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੇਂਡੂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 9,441-8-0. ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਾਅਦ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਸੀ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਦਿੱਲੀ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਲਈ ਯੋਗ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਵੈਕੁਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਦਿਹਾਤੀ), ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਵਧੀਕ ਨਿਗਰਾਨ ਨੇ ਨਵੰਬਰ, 1953 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਬਾਰਾਨੀ ਖੇਤੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਕਤ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਸੁਧਾਰ 'ਤੇ 3,000. ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਸੀਐੱਡਆਰ) ਰੂਲਜ਼, 1955 ਦੇ ਨਿਯਮ 49 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 62, 63 ਅਤੇ 56 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚਲੀ ਖੇਤੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਛੱਡੀ ਗਈ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ 10 ਜੁਲਾਈ 1959 ਨੂੰ ਸ.

ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਯੂਨੀਅਨ, ਆਦਿ (ਦੁਆ, ਜੇ.)

ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰ/ਮੈਨੇਜਿੰਗ ਅਫਸਰ (ਦਿਹਾਤੀ), ਗੋਖਲੇ ਮਾਰਕੀਟ, ਦਿੱਲੀ, ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। 10,000 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘੱਟ ਮੁੱਲ ਦੇ ਇੱਕ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਸਹਾਇਕ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (ਦਿਹਾਤੀ) ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ 21 ਅਕਤੂਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਸਮਾਂ-ਪ੍ਰਤੀਬੰਧ ਵਜੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਰੇਵਰ, ਜੇ., ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ, ਆਪਣੀ ਅਸਾਧਾਰਣ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਝੁਕਾਅ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ (ਹੁਣ ਸ੍ਰੀ ਜਿੰਦਰਾ ਲਾਲ) ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵਿਭਾਗ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ (ਸੀ ਐਂਡ ਆਰ) ਸੇਧ ਦੇ ਚੈਪਟਰ v-ਏ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਨਿਯਮ 1960. ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦਾ ਇਹ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਨਿਯਮ 22 ਅਤੇ 23 ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਕੇਸਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵੀ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਸ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਹ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ। 226 ਕਿਉਂਕਿ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਦੇਣ ਲਈ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੈ। ਸਲਾਹ।

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ 'ਤੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਛੋਟਾ ਸਵਾਲ ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਸੀ ਐਂਡ ਆਰ) ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਨਿਯਮ 49 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਉਚਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: -

"49. ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: - ਇਸ ਅਧਿਆਏ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਵਾਹੀਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਨਿਲਾਮੀ ਜਾਂ ਟੈਂਡਰ ਲਗਾ ਕੇ ਖਰੀਦ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਖਰੀਦ ਕੀਮਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨ ਲਈ ਇਸ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਬਕਾਇਆ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਮਾਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇ ਨਿਯਮ 56 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਨਕਦ ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਇਸ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਹੋਰ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਇ, ਸਮੀਕਰਨ 'ਖੇਤੀ ਜ਼ਮੀਨ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ ਇੱਕ ਪੇਂਡੂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨ।"

ਇਹ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਸਾਲ 1960 ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਕੇ ਪਿਛਾਂਹ-ਖਿੱਚੂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨੂੰ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਨੰ. XXXIX, ਮਿਤੀ ਦੁਆਰਾ, ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। 11 ਫਰਵਰੀ, 1960, 1954 ਦੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਸੀ ਐੱਡ ਆਰ) ਐਕਟ ਨੰ. 44 ਦੀ ਧਾਰਾ 40 ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ (ਦੇਖੋ 1960 ਡੀ.ਐਲ.ਟੀ. ਭਾਗ VI, ਪੰਨਾ 21)। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ: ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ 1955 ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ।

ਸ੍ਰੀ ਆਈ.ਐਮ. ਲਾਲ ਦੁਆਰਾ, ਆਪਣੀ ਆਮ ਜੇਸ਼ ਨਾਲ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜ ਸੰਸਦ ਅਤੇ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੰਭੀਰ ਫਰਜ਼ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਲਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਜਾਂ ਉੱਚ-ਸਥਾਪਤ. ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਦ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਪ੍ਰਗਟਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਵਾਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਇੱਕ ਪਿਛਾਖੜੀ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਪਰ, ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨੀ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਵਿਵਾਦਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਨੁਮਤੀ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੌਂਪੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਲਾਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਪੂਰਵ-ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਡੈਲੀਗੇਟ ਨੂੰ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਾਡੇ ਲੋਕਤੰਤਰੀ ਢਾਂਚੇ ਵਿੱਚ ਸਮਰਥਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19(1)(f) ਅਤੇ 31 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਪਿਛਾਖੜੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੁਰਦਗੀ ਇਸ ਲਈ ਦਬਾਈ ਗਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਧਾਰਾ 19(1)(f) ਅਤੇ 31 ਦੁਆਰਾ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਸੰਪੂਰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸ਼ਿਵਦੇਵ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (1), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੋਸਲਾ ਅਤੇ ਫਲਸੇ, ਜੇ.ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸਨ) 28 ਸਤੰਬਰ, 1951 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. ਨੰਬਰ 53 ਆਫ 1951 ਵਿੱਚ, ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਖੋਸਲਾ, ਜੇ., ਦੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ:-

"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੱਦਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ

(1) ਐਲ.ਐਲ.ਆਰ. 1959 ਪੰਜਾਬ 1445-ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1959 ਪੰਜਾਬ 453.

ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਯੂਨੀਅਨ, ਆਦਿ (ਦੁਆ, ਜੇ.)

ਨਿਯਮ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਪਿਛਾਖੜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੇ 13 ਮਈ, 1952 ਨੂੰ ਸੀ.ਡਬਲਿਊ. ਨੰਬਰ 191 ਆਫ 1951 ਵਿਚ ਵੈਸਟਨ, ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ, ਜਿਸ ਵਿਚ 13 ਮਈ, 1952 ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੀਟਰੋਸਪੈਕਟਿਵ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ। ਵੈਸਟਨ, ਸੀ.ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਿਰੀਖਣ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

"ਮੈਨੂੰ ਇਕਬਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਕੋਈ ਉਚਿਤਤਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਹਨ। ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ ਪਰ ਪਿਛਲੇ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਭਾਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਰਹੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।"

ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਨੇ ਫਿਰ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ, ਇੱਕ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵੈਸਟਨ, ਸੀ.ਜੇ. ਦੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਨਿਰੀਖਣ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਮਰੀਕੀ ਨਿਆਂ-ਸ਼ਾਸਤਰ, ਵਾਲੀਅਮ 42, ਐਸ. 101, ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ। ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨਾ। ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨਿਯਮ ਦੇ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕਿਹੜਾ ਵਿਚਾਰ ਸਹੀ ਸੀ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ 1948 ਦੇ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ (ਕੰਸੋਲਿਡੇਸ਼ਨ ਐਂਡ ਪ੍ਰੀਵੈਨਸ਼ਨ ਆਫ ਫਰੈਗਮੈਂਟੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ ਨੰਬਰ 50 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਐਕਟ ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀਆਂ। ਸ੍ਰੀ ਆਈ.ਐਮ. ਲਾਲ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦਿਆਲ ਬਾਗ ਕੇ-ਆਪ੍ਰੋਟਿਵ ਹਾਊਸ ਬੋਲਡਿੰਗ ਸੋਸਾਇਟੀ ਬਨਾਮ ਸੁਲਤਾਨ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। 654 ਆਫ 1965, 6 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨੋਟਸ, ਮਿਤੀ 15 ਜਨਵਰੀ, 1966, ਸੀਰੀਅਲ ਨੰਬਰ 85 ਪੀ. 48. ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 (ਸੀ) ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੌਰਾਨ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਐਕਟ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੇਮਿਸਾਲ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀਆਂ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਇਹ ਵਰਣਨ ਕੇਵਲ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 (ਸੀ) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇ। ਸ੍ਰੀ ਮੁਰਾਰੀ ਸਿੰਘ ਨੇ 26 ਫਰਵਰੀ, 1957 ਨੂੰ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਨਿਵੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ, ਜੋ, ਜਦੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਬਿਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਇੱਕ ਪਿਛਲੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਮੁਰਾਰੀ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। 13 ਮਾਰਚ, 1957 ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਇਸ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰੇ ਨਾ ਕਿ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ। ਸ਼੍ਰੀ ਆਈ. ਐੱਮ. ਲਾਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ 'ਤੇ, ਪੂਰਵ-ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਆਈ.ਐੱਮ. ਕਸਟੋਨਿਸ ਅਤੇ ਆਬਕਾਰੀ ਬਨਾਮ ਕਯੂਰ ਐਂਡ ਲੀਲੇ, ਲਿਮਟਿਡ (2), ਇਸ ਦਲੀਲ ਲਈ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਇਹ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਰਾਇਣ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 40 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ. ਇਹ ਉਪ-ਭਾਗ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ:-

“ਇਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਰ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਸੰਸਦ ਦੇ ਹਰੇਕ ਸਦਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਸੈਸ਼ਨ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੇ ਇੱਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜਾਂ ਦੋ ਲਗਾਤਾਰ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ, ਸੈਸ਼ਨ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਸੈਸ਼ਨ, ਦੋਵੇਂ ਸਦਨ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਦੋਵੇਂ ਸਦਨ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਯਮ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵੀ ਸੋਧ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਉਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਲਈ ਪੱਖਪਾਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਵੇਗਾ।”

ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡੈਲੀਗੇਟ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲੋਂ ਉੱਚੇ ਪੈਦਲ 'ਤੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਸਦ ਰਾਖਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ।

(2) (1961) 3 ਏ.ਈ.ਆਰ. 641.

ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਚੰਦਸ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, ਆਦਿ (ਦੁਆ, ਜੇ.)

ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਅਤੇ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮੌਕਾ। ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਕੇ.ਆਰ. ਰਾਵਤ ਬਨਾਮ ਸੇਰਾਸਟਰ ਰਾਜ (3) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ, ਰਾਮ ਅਤਰ ਪਾਂਡੇ ਬਨਾਮ ਯੂ.ਪੀ. (4), ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਅਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜਪਾਲ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 309 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੰਭਾਵੀ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੰਨੀ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਨਾਲ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੁਮਾਰ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਦੇ ਕੰਪਟਰੋਲਰ ਅਤੇ ਆਡੀਟਰ-ਜਨਰਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਿੰਗਲ ਬੈਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। (5), ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਡੈਲੀਗੇਟਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਥਾਰਟੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ, ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਾਂ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਿਛਾਖੜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੇਸ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਖੈਰਬਰਾਏ ਟੀ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਅਸਾਮ ਰਾਜ, ਆਦਿ ਹਨ (6), ਐਮ.ਪੀ. ਬਨਾਮ ਸੁੰਦਰਮੀਅਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਬਨਾਮ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼, ਆਦਿ, (7) , ਭਟਨਾਗਰਸ ਐਂਡ ਕੰ., ਲਿਮਟਿਡ, ਬਨਾਮ ਦਿ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (8) ਅਤੇ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਲ ਬੱਤਰਾ ਬਨਾਮ ਚੀਫ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਆਦਿ (9)। ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਥੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19(1) (ਐਫ) ਜਾਂ ਆਰਟੀਕਲ 31 ਦੁਆਰਾ ਗਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਰ ਦੇ ਗੰਜੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਹੋਣਾ।

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1952 ਐਸ.ਸੀ. 123.

(4) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1962 ਸਾਰੇ. 328.

(5) 1966 ਡੀ.ਐਲ.ਟੀ. 104.

(6) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1964 ਐਸ.ਸੀ. 925.

(7) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1958 ਐਸ.ਸੀ. 468

(8) 1957 ਐੱਸ.ਸੀ.ਆਰ. 701.

(9) (1964) 7 ਐੱਸ.ਸੀ.ਆਰ. 192.

ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ। ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਲੋਕ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਮਾਜਿਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਗਣਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਭਾਰਤ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਸਮਾਰੋਹ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨੂੰ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ "ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ "ਤਿਆਗ" ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਵਿਧਾਨਕ ਵਿੰਗ ਦੁਆਰਾ ਨਿਗਰਾਨੀ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸੌਂਪਣ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਵੱਡੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਲੋਕਤੰਤਰਿਕ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਰਜਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਵੰਡ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੁਦਰਤੀ ਇੱਛਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਆਖਿਰਕਾਰ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਭਾਗ ਜਾਂ ਵਿੰਗ ਆਪਣੇ ਸਹੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਤਰਕਸੰਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਵਿਭਾਗ ਜਾਂ ਵਿੰਗ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਵੰਡਣ ਦੇ ਯੋਗ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਸੌਂਪ ਕੇ ਜਾਂ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਉਚਿਤ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਸਵੈ। ਪਰ ਇਹ ਅਪਾਹਜਤਾ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਤਿਆਗ ਵਜੋਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਣਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਇਹ ਲਾਭਦਾਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮੌਕਿਆਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਲਈ ਅੰਤਮ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਛੱਡਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਪੰਗਤਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਆਧੁਨਿਕ ਸਰਕਾਰੀ ਵਿਭਾਗਾਂ ਦੇ ਕੰਮਕਾਜ ਵਿੱਚ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਹਾਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਲਗਾਤਾਰ ਵਧ ਰਹੇ ਸਮਾਜਿਕ ਅਤੇ ਆਰਥਿਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕੁਸ਼ਲ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਜਮਹੂਰੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਵਿਸਥਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਢਾਲਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਯੂਨੀਅਨ ਜਾਂ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਦੇ ਵੱਡੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਸਥਿਤੀਆਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲੈਸ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਸਮਰੱਥ। ਇਸ ਫੰਕਸ਼ਨ ਨੂੰ, ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਅਤੇ ਇਕਸਾਰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ। ਵਫ਼ਦ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਵੇਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ

ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਚੰਦ ਅਤੇ. ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ, ਆਦਿ (ਦੁਆ, ਜੇ.)

ਆਧੁਨਿਕ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਇੱਕ ਅੰਸ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸਮਾਜਿਕ-ਆਰਥਿਕ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਡੈਲੀਗੇਟਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਜਾਂ ਸਹਾਇਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੌਂਪਣਾ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਕਲਪ। ਅਜਿਹੇ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਕਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਾਫ਼ੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਪਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਆਪਣੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੌਂਪ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸਦੀ ਗੰਭੀਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ; ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀਆਂ ਸਹਾਇਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੌਂਪਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਕਤ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਅਤੇ ਸਿਧਾਂਤਕ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਤਾਕੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ, ਜੇਕਰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਵਿਧਾਨ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਘਟਕ ਤੱਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੇਕਰ ਸ਼ਕਤੀ ਅਨੁਮਤੀ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੌਂਪੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਉਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਸੀਮਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਡੈਲੀਗੇਟ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਭਵ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਜਾ ਸਕਣ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਅਜਿਹੀ ਸੀਮਾ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਬਿਨਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਵਫ਼ਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਅਨੁਮਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨਤ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾਲ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀਮਾਵਾਂ. ਤਤਕਾਲ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨੀਤੀ, ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਆਮ ਰੂਪਰੇਖਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਸੰਸਦ ਨੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵੀ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 40. ਇਸ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ-ਜੇਕਰ, ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧੀ ਮੰਡਲ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਵਿਧਾਨਿਕ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਕਈ ਤਰੀਕੇ ਹਨ ਪਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਲਾਭਕਾਰੀ ਰੀਡਿੰਗ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਪਿਛਾਖੜੀ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਟੀ.ਆਈ. ਟੰਡਨ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, ਸਿਵਲ ਅਪੀਲਾਂ ਨੰਬਰ 102 ਅਤੇ 103' 1960 ਵਿੱਚ, 11 ਅਗਸਤ, 1960 ਨੂੰ ਪੰਜ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ- ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ:-

"ਹੁਣ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਪਿਛਲਾਪਣ ਨਾਲ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ- ਸੰਭਾਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵ. ਇਹ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ

ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ. ਜੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੋਲ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੰਨਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛਾਖੜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਲਾਭਦਾਇਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ. ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਚਲਾਉਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਸ ਕੋਲ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ।"

ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਪੈਰੈਂਟ ਐਕਟ ਜਾਂ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਛੋਟੇ ਜਵਾਬ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਤਕਾਲ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁਝ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕੀਤੀ ਸੇਧ ਦੁਆਰਾ, ਇੱਕ ਕਲਪਨਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਉਦੋਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਨਿਯਮ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਡੈਲੀਗੇਟ ਅਜਿਹਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸੁਝਾਈ ਗਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸਕੀਮ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਪਿੱਠਭੂਮੀ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਆਪਣੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਵਫ਼ਦ. ਮੈਂ ਅਜਿਹੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਰਾਏ ਨਹੀਂ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ।

ਆਰ.ਪੀ. ਖੇਸਲਾ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ. ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

#ਅਨੁਵਾਦਿਤ ਦੁਆਰਾ: ਸਰਵੇਸ਼ ਸ਼ਰਮਾ